

Un minut cu

Cliff Richard

Un cântăreț de succes e mai greu de abordat decât un ministru. Marți după-amiază la orele șase, între matineul și concertul pe care le-au aplaudat sute de bucureșteni, înfringem vigilența domnului Stones, unul din impresarii lui Cliff, urcăm la ultimul etaj al arșii noi a hotelului. Athénée Palace. sintem primiți. Ni se oferă un minut pentru a pune întrebări și a nota răspunsuri. Cliff Richard, mai puțin tânăr decât pe scenă, arată surprinzător de roșcat. Ne întâmpină într-un fel de tunică verde, purtând pe un rever cuvântul CLIFF scris vertical cu litere de aur, închisă cu o centură de metal sunător, și desculț. Dacă n-ar purta niște ochelari aerodinamici ar semăna cu o figură din Satiriconul lui Fellini. Tensiunea matineului abia terminat, probabil, îl face să pară obosit și nervos, și ne răspunde, întrerupt de o cafea cu frișcă.

— Cum vi se pare publicul românesc?

— Fantastic. Sint pentru a doua oară în România și plăcerea pe care am simțit-o din prima clipă cîntînd în fața românilor nu mi-a scăzut de loc. Fără îndoială, publicul românesc nu e la fel de obișnuit cu genul meu de muzică ca publicul britanic, și de aceea în primele clipe pare timid și discret. Dar orice educație poate fi înlocuită

prin talentul de a „prinde”. Publicul românesc intuiește repede caracterul unui spectacol și răspunde prompt și cald. Și atunci e, cum spuneam, un public fantastic.

— Ce ne spunei despre stilul dv.?

— Am îmbătrinit, firește. Și am cu totul altă atitudine față de muzică azi decât acum cinci ani. Dar stilul propriu zis nu am vrut să mi-l schimb și nu mi l-am schimbat.

Mi-e foarte greu să mă apreciez pe mine însumi.

— *La ce-ați lucrat în ultimul timp?*

— Am făcut puțin teatru (o pasiune a mea mai veche).

— *Teatru?*

— Da, am jucat într-o piesă de Peter Schaffer, într-un spectacol montat „off London” care a ținut trei săptămâni. Piesa se numește *Five Finger Exercises* (Exerciții pentru cinci degete) și eu am jucat rolul lui Clive. Regia a semnat-o Patrick Tucker. În ultimul timp m-am ocupat mai mult de film decât de teatru. (Am turnat nu de mult un film în Israel). Acum trei ani am jucat sub regia lui Billy Graham. Dacă aș avea timp, cred că aș studia teatru în mod mai serios. Îmi plac piesele clasice; le găsesc foarte utile pentru exercițiul mintal.

— *Care e atitudinea dv. față de scenă?*

— Pentru mine scena, fie că joci sau cînți, trebuie să fie locul sincerității totale. Dacă ești cîntăreț (jazz, pop sau orice altceva), trebuie să nu-ți minți deloc publicul, dacă vrei să comunici cu el. De altfel, publicul tînăr nu mai acceptă decât sinceritatea și dacă nu îl convingi, te așteaptă numai eșecul. Sinceritatea nu înseamnă însă popularitate cu orice preț, și fiind sincer nu trebuie să te cobori la exigențele cele mai vulgare. Oricum, îmi place mult teatru și un vis al meu ar fi acela de a face parte din

viața teatrului, odată. De altfel, sint cîntăreți care au devenit dramaturgi, regizori ori actori. E cazul lui Paul Jones care cîntă pop.

— *Ce părere aveți despre music-hall?*

— Mi se pare ceva foarte depășit. Se spune des că datorită music-hall-ului, teatrul englez s-a bucurat de o renaștere. Așa e, dar, invers, au apărut și o mulțime de piese de teatru care de fapt nu sînt decît niște reviste mediocre.

— *Știm că nu v-ați născut în Anglia...*

— M-am născut în India, dar nu am sînge indian. Tatăl meu era englez. Pe linie maternă am sînge francez și spaniol.

Întîlnirea noastră, atît de concisă, trebuie să ia sfîrșit, la insistențele impresarului Stones, care numără gelos secunde. Cliff Richard ne oferă cîteva cuvinte pentru cîntătorii revistei „Teatru” (*Cele mai bune urări pentru voi toți. Cu sinceritate, G.*) și ne despărțim.

Petru Popescu

